

Tanulmányút Petrozsényben

A Bányagépészet a Műszaki Fejlődésért Alapítványunk kuratóriumának rég áhított vágya vált valóra július végén. Korábban többször terveztük ugyanis hogy egy tanulmányi kirándulás keretében meglátogatjuk a Petrozsényi Bányászati Egyetemen dolgozó tagtársainkat.

Az idén, köszönhetően a kollégák kitűnő program javaslatának és Dubnicz László barátunk fáradságot nem ismerő szervező munkájának, sikerült tervünket megvalósítanunk.

A kirándulás öt napja tele volt különleges élményekkel, melyek közül felvillantunk néhányat.

Az ország minden tájáról származó csapatunk összegyűjtése után - délutánra - autóbuszunk Aradra érkezett, ahol képzett idegenvezető csatlakozott hozzánk, hogy az út során látottakról hiteles tájékoztatást kaphassunk. A városnézés fénypontja az évtizedekig féltve őrzött és végre felállításra került szabadság szobor volt. Tiszteleggettünk és elhelyezhettük az emlékezés koszorúját az Aradi Vértanúink hamvait őrző obeliszknél. A rögtönzött kis ünnepségen Forgács László barátunk felidézte a szabadságért haltak utolsó szavait.

Koszorúztunk

Másnap Déván álltunk meg először. Megtekintettük a felújítás alatt álló - de köztudottan nehezen épülő várat. Egy elmés kis felvonó vitt fel bennünket a magaslatra, ahol szakmai élményként megtekintettük az egyszerű szállítógépet. Majd gyönyörködtünk az élénk táruló panorámában.

Továbbálltunk Vajdahunyadra, ahol helyi történész kolléga mutatta be a várat, történetét és a kapcsolódó szájhagyományt ismertetve.

A várból letekintve, majd tovább utazva a buszból is beavatást nyertünk az Osztrák-Magyar Monarchia idején kezdődött vaskohászat sanyarú jelenébe. A környéken mindenütt a korábbi és a jelen bányászatának emlékeit, nyomait is tanulmányozhattuk.

Vajdahunyadon

A csodálatos Természtől kísérve - késő délután érkeztünk szállásunkra a Butasorosba. Menedékházunk nem messze Petrozsénytől gyönyörű környezetben található.

A vidéken sajnos - ahogyan az itthon is történt - a bányászati és a kohászati infrastruktúra használatának mintegy „varázsütésre” történő megszüntetése nemcsak az addig stabil egzisztenciájú emberekben, de a Természetben is komoly sokkot váltott ki. Amelynek eredménye és következménye egyszerűen nem számolható fel. Viszont azt is láttuk, hogy vannak biztató kezdetek, melyek a jövőbe mutatnak.

Másnap a kedvező változás jeleit tapasztalhattuk a Bányászati Egyetemen - ahol ma már bölcsészeti képzés is folyik - Dr. Emil Pop Rektor úr (aki bányagépezés mérnök) fogadott bennünket. Méltatta a Miskolci és a Petrosényi Egyetemek sok éves együttműködését, külön kiemelve az Alapítványunkkal való 15 éves kapcsolatot, és a konferenciáink jelentőségét. Rövid tájékoztatást adott az általa vezetett egyetem jövőképéről. Kollégáink Dr. András József, Dr. Kovács József és Dr. Nan Marin-Silviu bemutatták az egyetem létesítményeit és megtekintettünk néhány tanszéket is.

Népes delegációnk és vendéglátóink az egyetemen

Majd a Városházán Dr. Iacob-Ridzi Tiberin polgármester úr nevében helyettese és a városmenedzser rövid fogadáson az Önkormányzat plenáris üléstermében adott tájékoztatást a népességének közel 30%-át elveszített bányaváros múltjáról, jelenéről és a jövőjét szolgáló tervekről.

Ezután rövid városnézés keretében megtekintettük a még üzemelő bányát is magáénak mondó várost, ismerkedtünk magyar vonatkozásaival és a Bányamúzeummal. Délután kirándulást tettünk a Páring hegységben mely a közeljövő egyik kitörési pontja gyönyörű és magasra törő csúcaival, lankás sípályáival, vadászatra és túrára csábító erdeivel, vizeivel és színes élővilágával.

A következő napot a kultúrának és a történelemnek szenteltük. Látogatást tettünk Zsilvásárhelyen, sétáltunk gyönyörű parkjában. Nem törődve az esővel megcsodáltuk a „Hallgatás asztalát” és az égig érő „Végtelen oszlopot”, mely 15 modulból áll, magassága 29,35 m. Statikai és öntészeti remekmű, ami Petrosény ipari üzemeiben az Egyetem szakértése mellett készült szürke nyersvas kéreg öntvény kazettákból épült.

Átsétáltunk a „Szerelmes csókok kapuja” alatt - szintén egy helyi művészeti alkotás - és ebédelni tértünk az Antik vendéglőbe, mely mindenben megfelelt elnevezésének.

További utunkon a természet szépségeiben tovább gyönyörködve megtekintettünk két kolostort. Tismanában egy önellátó történelmi apácarend birtokát és ezer éves hagyományait, Lájncsban egy ortodox templom köré települt modern kolostort csodálhattunk meg. Ez utóbbi érdekessége, hogy vezetője építész mérnök - természetesen ő az apát - aki a kolostor épületeit saját maga tervezte, illetve a kivitelezést ma is irányítja.

Lainic kolostora

A visszaúton újra megcsodálhattuk a Zsil folyó völgyének természeti szépségeit, a hirtelen jött zápor által megdagasztott mérges folyócskát. Az épülő vízlépcsők és szivattyús tározó, a készülő vízi erőművek már látható létesítményeit.

Újra átutazhattunk a Monarchia és ezzel Magyarország 1000 éves déli határainak egyikén, ahol e tényt emlékmű is őrzi.

Sok szép élménnyel gazdagabban indultunk hazafelé másnap a Buta-völgyből. Ki-ki saját otthona felé. Természetesen útba ejtve Temesvárt, ezt a csodálatos európai várost, ahol a Bega partján egy gyönyörű étteremben költöttük el ebédünket. Közben az élményekről és Alapítványunk jövőjéről beszélgettünk.

Délután sétát tettünk a városban fejet hajtva Dózsa György emlékhelye előtt, csodáltuk Temesvár szépen rendben tartott történelmi és építészeti emlékeit.

Dózsa György emlékhelye

Élményeit ecsetelte: Livo László